

РЕШЕНИЕ

№ 940

гр. София, 12.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 22.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **10452** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР), вр. с чл. 145 - 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 25697 от 31.10.2012 г. по описа на Административен съд София-град, подадена от Г. Н. Ц., ЕГН [ЕГН] чрез пълномощника си адв. М. Д. от САК и със служебен адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу заповед за задържане на лице рег. № 33 – 326 от 16.10.2012 г., издадена от полицейски орган при ОБОП – С. град, с която, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР ѝ е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) "задържане за срок до 24 часа".

Жалбоподателката моли заповедта бъде отменена като неправилна, незаконосъобразна и необоснована, поради неспазване на установената форма, съществено нарушение на административно процесуалните правила, противоречие с материалните разпоредби и несъответствие с целта на закона. В хода на съдебното производство Г. Ц. редовно призована се явява лично и с процесуалния си представител адв. Д., поддържа жалбата, моли да се уважи и да се отмени оспорената заповед, депозира писмено становище и претендира сторените разноски.

Ответникът - Полицейски орган при ОБОП – С. град, редовно призован не се явява, представлява се от юрк. С., който оспорва жалбата и моли да се остави без уважение като се постанови съдебен акт, с който се потвърди оспорения административен акт.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт - заповед за задържане на лице рег. № 33 -326 от 16.10.2012 г. издадена от полицейски орган при ОБОП – С. град, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР на Г. Н. Ц. е наложена ПАМ "Задържане за срок до 24 часа" в помещение за временно задържане на 06 РПУ – СДВР. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено „във връзка с досъдебно производство № Б – 34/2012 г. по описа на ГДБОП – МВР”, както и че задържането на лицето е извършено в 10,00 часа на 16.10.2012 г. и освободено в 10,00 часа на 17.10.2012 г.

Жалбоподателката е подписала оспорваната заповед и ѝ е връчено копие от нея. Ведно с посочената заповед, Г. Ц. е попълнила декларация (приложение № 2 към чл. 18, ал. 2) на 16.10.2012 г. в 11,50 часа, в която е посочила, че има здравословни проблеми, изразяващи се в „асептична некроза на тазобедрените стави – в дясно протеза и в ляво под наблюдение”. С тази декларация е декларирала, че желае адвокатска защита по нейн избор или служебен адвокат по реда на Закона за правната помощ, както и да се уведоми член от семейството ѝ или друго заинтересовано лице; не желае медицински преглед от лекар.

Към административната преписка не е представен протокол за личен обиск на жалбоподателката, независимо от дадените от съда указания за нейното комплектоване.

По делото като доказателства са приети представените документи с административната преписка – Удостоверение рег. № 25930 от 18.12.2012 г., Постановление за образуване на досъдебно производство от 06.06.2012 г. на Специализираната прокуратура, препис от книгата на задържаните лица в 06 РПУ - СДВР и депозирана Справка класифицирана като поверителна от ответника и представените от жалбоподателката – Постановление за привличане на обвиняем (л.31 – 33), Протокол по ВНЧД № 205 по описа за 2012 г. на Апелативен специализиран наказателен съд (л. 34 – 83) и Протокол по ВНЧД № 2 по описа за 2012 г. на АСНС (л. 84 – 94). Допълнително представена Справка от ответника, класифицирана като „Поверителна” на 14.09.2012 г. и такива представени от жалбоподателката.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК, независимо, че в нея не е изрично посочено това, както и органа пред който може да се обжалва. Депозирана е от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че административният акт е издаден от компетентен (към датата на издаването ѝ) орган, в кръга на предоставените му от закона - чл. 63 от ЗМВР правомощия.

Съгласно нормата на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, посочена като правно основание за издаване на заповедта, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. В самата заповед е посочено, че Ц. е задържана във връзка досъдебно производство № Б – 34/2012 г. по описа на ГДБОП – МВР.

В заповедта не е посочено за какво противообществено деяние е образувано въпросното досъдебно производство, както и дали въпросното деяние представлява престъпление по смисъла на НК. Следователно може да се направи обоснован извод,

че в заповедта не е посочено правно основание, което да очертава материалноправната норма, поради която се задържа лицето, а това от своя страна води до извода, че липсва престъпление. От представените доказателства с административната преписка не се съдържат такива, от които да е видно, че са извършвани процесуално следствени действия, представляващи годни доказателствени средства по смисъла на НПК, с жалбоподателката За времето на задържането на жалбоподателката по делото липсват данни с нея да са извършвани процесуално следствени действия.

Разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК регламентира задължителното съдържание на административния акт, когато той се издава в писмена форма. Съгласно чл. 59, ал. 1, т. 4 от АПК, този акт, в частност заповедта за задържане на лице, следва да съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ. Същото предвижда и разпоредбата на чл. 63, ал. 2, т. 2 от ППЗМВР, съгласно която в писмената заповед за задържане на лице се посочва основанието за задържането. Тълкуван във връзка с текста на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, текстът на чл. 63, ал. 2, т. 2 от ППЗМВР води на извод, че част от задължително съдържание на всяка заповед за задържане на лице е посочването на правното и фактическо основание за издаването ѝ. Тълкуването, че посочената разпоредба на ППЗМВР снижава изискванията за форма на заповедта за задържане на лице, тъй като под "основание за задържането" следва да се разбира само правното такова не намира опора в закона и е неприемливо. Макар и специален по отношение на АПК, ППЗМВР е подзаконов нормативен акт, който е по - нисък по степен от АПК. При липсата на изрична регламентация в тази насока в ЗМВР, правилникът не може да въвежда различни от общо установените изисквания за форма от тези за административните актове съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК (последният е и по-нов от ППЗМВР), включително и за заповедта по чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

От събраните писмени документи по делото се установява, че жалбоподателката е била задържана с административна мярка по реда на ЗМВР във връзка с образувано досъдебно производство, въз основа на Постановление на СП от 05.06.2012 г. по пр.пр. 447/2012 г. във връзка с преписка № 3 – 657 от 2012 г. по описа на ГД БОП – МВР. На базата на това постановление и представената класифицирана информация може да се направи извод, че Г. Ц. е задържана във връзка с предварително организирана полицейска операция.

Видно от преписа на книгата за задържаните лица в 06 РУП - СДВР, жалбоподателката е настанена в помещението за временно задържане при 06 РУП – СДВР в 13,30 часа на 16.10.2012 г. и освободена в 09,40 часа на 17.10.2012 г. По делото липсват данни за този период от време със задържаната да са извършвани процесуално следствени действия по цитираното досъдебно производство.

След извеждането ѝ от помещението за временно задържане, жалбоподателката е освободена в 10,00 ч. на 17.10.2012 г., видно от оспорения административен акт. Едва след нейното освобождаване е привлечена в качеството ѝ на обвиняема по досъдебното производство. Това обстоятелство се установява от приетото по делото Постановление за привличане на обвиняем, което ѝ е предявено на 17.10.2012 г. в 10,45 часа и едва от този момент тя придобива процесуално качество по това производство. В постановлението е посочена правната квалификация на престъплението, което предварително е одобрено от наблюдаващия прокурор по реда на чл. 219, ал.1 от НПК. Тази норма съдържа в себе си два кумулативно свързани елемента – първия, когато се съберат достатъчно доказателства за виновността на

определено лице в извършване на престъпление от общ характер и не са налице някои от основанията за прекратяване на наказателното производство, разследващият орган докладва на прокурора и втория – привличане на лицето като обвиняем със съставяне на съответно постановление. В настоящия случай вторият елемент липсва при съставянето на оспорената заповед, тъй като лицето е привлечено в качеството му на обвиняем 45 минути след изтичането на наложената му административна мярка по чл. 63, ал.1, т.1 от ЗМВР и поради това липсват данни с него да са извършвани необходимите процесуални действия.

За яснота е необходимо да се посочи, че реалното приобжаване на едно лице към наказателното преследване, настъпва в момента, в който бъде привлечено в процесуално качество към досъдебното производство, т.е. от датата и часът, в който му е повдигнато обвинението. До този момент същото няма такова качество, независимо дали има изготвена и одобрена квалификация на правното основание. Не на последно място трябва да се подчертае, че законодателят не е предвидил срок от време, който да изтече от момента на одобряване на правната квалификация до повдигането на обвинението, поради което е използвал съюза „и”. Това означава, че тези две кумулативни изисквания на чл. 219, ал.1 от НПК следват непосредствено една след друга и е неоправдано и процесуално недопустимо да е налице близо денонощие между тези две действия.

С оглед изложеното съдът намира, че обжалваната заповед не отговаря на изискването за форма на административния акт, тъй като не съдържа посочване на фактическото основание за задържането на Ц., поради което може да се направи безспорен извод, че същата не е разбрала за какво е задържана. Предвид това, заповедта се явява немотивирана.

Разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР императивно разпорежда, че може да бъде задържано само лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Видно от самата заповед и от представените писмени доказателства с административната преписка, в настоящия случай такива данни не са налице, което се подкрепя и от факта по въпросната преписка, че е образуваното наказателно производство срещу неизвестно лице.

Нещо повече представената класифицирана Справка, съдържа в себе си единствено оперативни данни във връзка с разследването на престъпление, които са относими в наказателното производство във връзка с привличането на лицето като обвиняем, но не могат да представляват документ, от който да се установят мотивите по издаването на административен акт, още повече че същата е изготвена във връзка с извършена проверка по образувано производство срещу неизвестен извършител.

Предвид посоченото съдът намира, че при издаване на заповедта е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което е довело до незаконосъобразността ѝ.

Задържането за срок от 24 часа по смисъла на чл. 63 от ЗМВР е принудителна административна мярка, която в зависимост от ситуацията би могла да има превантивен или преустановителен характер и се предприема било с цел да се предотвратят вредните последици от извършено престъпление, било, за да осуети прикриването на престъплението, както и с цел започването на разследване срещу вероятния извършител на престъплението. Целта на закона с налагането на посочената ПАМ е да се ограничи вредното влияние на евентуално извършено престъпление върху обществото, да се осуети прикриването на извършено

престъпление, да се създадат условия за безпрепятствено провеждане на полицейската проверка. При така изложеното и наличните по делото данни, съдът намира, че обжалваната заповед се явява незаконосъобразна.

Съгласно чл. 30, ал. 1 и ал. 3 от Конституцията на Р. Б., всеки има право на лична свобода и неприкосновеност, като само в изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт. В настоящия случай, предвид представените по делото доказателства, не се установява, че е налице неотложност на случая, наложила предприемането на задържането. При издаването на заповедта полицейският орган е действал при условията на оперативна самостоятелност, с която е разполагал. Съгласно чл. 4, ал. 2 от АПК, административните актове се издават за целите, установени в закона, а чл. 6 от АПК въвежда принципа на съразмерността като материалноправно изискване за законосъобразност на административния акт.

Именно в така определените от цитираните норми рамки следва да упражнява предоставената му компетентност административният орган, който действа при условията на оперативна самостоятелност. Спазени са изискванията за съразмерност на наложения ПАМ, тъй като преди изтичането на тази мярка, задържаното лице е освободено.

В допълнение и пълнота на изложението е необходимо да се посочи, че представените от страните писмени доказателства, изготвени след приключване срока на оспорената административна мярка, са ирелевантни по отношение на нейната законосъобразност, тъй като са свързани с действия осъществени в хода на образувано наказателно производство, в което са събрани данни, свързани единствено с него и по които се е произнесъл наказателния съд.

В случай, че настоящият съд negliжира пропуските допуснати от полицейския орган при издаването на процесната заповед, ще ги санира и ще потвърди тяхната незаконосъобразност, тъй като производството по чл. 63, ал.1 от ЗМВР е самостоятелно административно производство по налагането на ПАМ, което не е свързано с образуването, воденето и приключването на досъдебно производство по реда на НПК.

Предвид посоченото, жалбата на Г. Н. Ц. се явява основателна и като такава следва да бъде уважена.

С оглед крайния изход на делото и направеното с жалбата искане за присъждане на сторените по делото съдебно – деловодни разноски от жалбоподателя, същото следва да бъде уважено и да се осъди ответника на му заплати сумата от 310 лева, представляваща 10 лева държавна такса и 300 лева адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд - София град, I-во отделение, 8-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице рег. № 33 – 326 от 16.10.2012 г., издадена от полицейски орган при ОБОП – С. град към Министерство на вътрешните работи (МВР), с която на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) "задържане за срок до 24 часа" на Г. Н. Ц..

ОСЪЖДА полицейски орган при ОБОП – С. град да заплати от бюджета на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност” на Г. Н. Ц., ЕГН [ЕГН], сторените

съдебно – деловодни разноси в размер на 310 (триста и десет) лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: